

THÁI THƯỢNG CẢM ỨNG THIÊN

TẬP 122

Các vị đồng học, xin chào mọi người!

Xin mời mở Cảm Ứng Thiên Vựng Biên ra, xem đoạn thứ 111.

“*Tự chú chú tha. Thiên tặng thiên ái.*” (Rửa mình, rửa người, yêu ghét thiên vị).

Những việc này đều là ác hạnh. Trong chú giải nói rất hay, chúng ta cùng đọc qua một lần. “*Câu này nhằm nói đến chuyện nguyên rửa mà chẳng tìm được lý do nào chánh đáng*”. Những sự việc này xưa nay trong ngoài nước đều thường có. Mình bị oan ức, không có cách nào phân tỏ được cho nên liền nguyên rửa, thề thốt nguyên rửa, “*Hễ giận dữ thì tự nguyên rửa chính mình, lại còn nguyên rửa người khác*”. Hiện tượng này chúng ta thường nhìn thấy. Loại hành vi này nhất định không phải là hành vi tốt. Trong kinh luận Phật nói với chúng ta: “*Tất cả pháp từ tâm tướng sanh*”. Tâm tướng không tốt thì sao có thể chiêu cảm được quả báo tốt? Người chân thật có học vấn, có đức hạnh, có tu trì, họ hiểu rõ ý niệm phải thanh tịnh, phải thiện lương, ngôn ngữ tâm thái phải nhu hòa. Việc này sẽ cảm ứng quả báo thiện.

Ở Singapore, tôi thường nhắc đến nữ tu Hứa Triết. Bà là tấm gương tốt nhất cho người tu hành chúng ta. Bà hiện nay vẫn còn sống, cả đời đều có thể giữ được tâm bình khí hòa, thế nên bà khỏe mạnh sống lâu. Khỏe mạnh sống lâu không phải từ cái gì khác, là do tự bản giữ gìn mà được. Vì sao tâm chúng ta thường bất bình? Cái gốc của tâm bất bình là từ đâu? Do vọng tưởng phân biệt chấp trước mà ra, toàn là giả. Con người nếu chân thật hiểu rõ được những gì Phật nói: “*Tất cả tướng đều là hư vọng*”, “*Tất cả pháp hữu vi như mộng huyễn bọt bóng*” thì tâm họ liền bình. Bạn

tâng bốc tôi, tán thán tôi, [tôi] mỉm cười, A Di Đà Phật! Đó là giả. Bạn hủy báng, sỉ nhục, hãm hại tôi, A Di Đà Phật! Cũng là giả thôi. “*Phàm sở hữu tướng giai thị hư vọng*”, bạn hà tất phải chấp trước, hà tất phải phân biệt. Phật Bồ-tát đã dạy chúng ta như vậy.

Chúng ta lại xem cư sĩ Hứa Triết. Bà đã làm thế nào để trong cả trăm năm giữ gìn được tâm bình khí hòa. Không có gì khác, bà hiểu được những cái này đều là giả. Bạn sỉ nhục tôi, mắng tôi, bạn sỉ nhục người khác, mắng người khác, vì sao tôi lại không nổi giận? Vì không có liên quan gì đến tôi. Vì mắng đó là mắng người ta. Vậy vì sao mắng tôi thì tôi lại nổi giận? Vì chấp trước có cái “tôi”. Đây là sai rồi. Phân biệt có cái tôi, chấp trước có cái tôi. Từ đó hiểu được, phân biệt chấp trước đều thuộc về vọng tưởng. Chúng ta học Phật phải giác ngộ từ chỗ này, hiểu rõ rồi thì được đại thọ dụng, liền buông xuống ý niệm được mất. Không có tâm được mất thì sẽ không phạm lỗi lầm này. Loại lỗi lầm này đều là từ được mất, phân biệt, chấp trước mà ra. Con người cuộc đời này sống ở thế gian vì sao lại không vui vẻ thoải mái? Tại sao chính mình phải làm khó chính mình? Thực tại mà nói đích thực là chính mình gây khó dễ cho chính mình, không phải do người khác mà chính bạn đã gây cản trở cho chính mình.

Chúng ta cùng nhau sống trong xã hội này, đặc biệt là Singapore, đất nước này được thành lập mới hơn 30 năm. Trước khi thành lập, người Hoa sống ở nơi này đều bị kỳ thị. Bạn hãy nghe lão tu nữ nói, làm việc ở nơi này tiền lương một tháng là bao nhiêu vậy? Hai đồng. Bà nói rất rõ, không phải mỗi một tuần có một ngày nghỉ mà một năm mới có một ngày nghỉ, không có ngày nghỉ ngơi. Hơn nữa tiền công hai đồng một tháng tự mình cũng không dám xài. Còn phải gửi về quê nhà ở Đại Lục để giúp đỡ những anh chị em nghèo khổ hơn. Đây là việc mà đích thân bà đã từng trải qua. Trong xã hội không có địa vị, đương nhiên là có tâm oán hận bất bình, nhưng bà có thể giữ cho tâm này được bình. Đây là học vấn gì, là công phu gì vậy? Bà nói với tôi, bà không có văn hóa, chưa từng đi học.

Đây là sự thật. Ở vào thời đại đó, dường như không có việc phụ nữ được học hành. Khoảng 100 năm trước điều này là rất ít, trừ phi những nhà có chức quyền, những nhà giàu có mới mời được thầy về nhà để dạy học. Khoảng 100 năm trước vẫn chưa có trường học. Vậy bà học từ đâu vậy? Bà không phải là thiên tài, nhưng bà hiếu học, bà thường thưa hỏi người khác để học. Sau khi bà nghe rồi thì bà có thể thọ dụng, bà có thể ghi nhớ. Cuộc đời này của bà sở trường lớn nhất là nghe điều thiện không nghe việc ác, chỉ nhớ thiện không nhớ ác. Đây là chỗ thành công cả một đời của bà, cho nên bà có thể giữ được không có ác niệm trong tâm cả một đời. Chỉ có thiện niệm chứ không có ác niệm, nên hành vi cả cuộc đời chỉ có thiện hạnh, không có ác hạnh. Chúng ta phải hiểu rõ đạo lý này, phải học tập cho tốt. Đây là chính mình được phước, chính mình được lợi.

Thiên vị bất công, sân hận, không ưa thích, chán ghét là từ đâu mà ra? Từ thiên kiến (cách nhìn thiên lệch). Yêu thích một ai, chán ghét một người nào thì tâm địa của bạn đã bất công rồi, thiên vị rồi. Trong chú giải nói: *“Phạm vi của yêu ghét thiên vị rất rộng”*. Phía sau đưa ra vài ví dụ: *“Phàm vua đối với bầy tôi, cha đối với con, chồng đối với thê thiếp, chủ đối với tôi tớ, đều có chuyện yêu ghét thiên vị”*. Đây cũng là chân tướng sự thật, cũng là những việc mà xưa nay trong ngoài nước chúng ta đều có thể thường nhìn thấy, thường nghe thấy. Cũng giống như chúng ta học Phật, trong một đạo tràng lão Hòa Thượng có rất nhiều đồ đệ, tín đồ rất nhiều thì sẽ có yêu ghét thiên vị. Có thể thấy cái phiền não tập khí này nặng biết bao. Bạn sẽ hỏi vì sao lại sinh ra hiện tượng này? Không công bằng, không có tâm bình đẳng, nên mới có hiện tượng này. Nếu bạn dùng tâm bình đẳng thì hiện tượng này sẽ không còn.

Bạn xem gần đây có vài đoàn đến từ Trung Quốc. Đoàn của Phúc Châu có hơn 30 người, hôm nay sẽ trở về. Đoàn của Bắc Kinh có hơn 50 người, vẫn còn ở lại đây thêm một tuần nữa. Ngày mai là mừng hai, lại có một đoàn ở Liêu Ninh sẽ đến. Còn có đoàn đến từ Đài Loan. Các đồng tu

này sau khi đến Cư Sĩ Lâm, cảm xúc rất sâu. Cư Sĩ Lâm là một đoàn thể lớn, mỗi ngày hơn ngàn người đến đến đi đi. Cái mà họ cảm xúc được là mọi người ở nơi đây đều đoàn kết hòa khí, không nhìn thấy có sự phân biệt đối xử nào. Người lãnh đạo là cư sĩ Lý Mộc Nguyên, họ không nhìn thấy ông có sự thiên vị yêu ghét nào. Đây là việc khiến cho những người đến đây thăm đều khâm phục tận đáy lòng. Ở nơi đây không có người nào ồn ào ý kiến này nọ, không có người nào bất hòa với người nào, không có cãi nhau, không có chuyện ồn ào, một đoàn thể hòa khí. Lý Mộc Nguyên không có tâm riêng tư, bạn đến đây là để cúng dường tu công đức, bạn là vì Tam Bảo. Bạn không phải là vì tôi. Cho nên dù bạn cúng dường cho Cư sĩ Lâm nhiều hơn nữa, lớn hơn nữa thì nhất định cũng không nhận được sự tiếp đãi đặc biệt nào. Hoặc dù bạn không cúng dường một đồng xu nào [chúng tôi] cũng tuyệt đối không xem thường bạn. Hết thấy đều đối đãi bình đẳng, việc này không dễ dàng. Cư Sĩ Lâm có rất nhiều đại hộ pháp. Bạn xem lúc ăn cơm, họ cũng tự mình lấy một chút thức ăn rồi vào một góc nào đó để ăn. Nếu Lý Mộc Nguyên không chỉ cho chúng tôi xem thì chúng tôi cũng không biết. Chân thật là đại hộ pháp có công, có trạng, nhưng họ không có tranh giành gì cả, đều lui về phía sau, đều biết khiêm nhường. Đây đều là giáo huấn của Thánh Hiền. Cho nên các đồng tu Trung Quốc phải đặc biệt học tập. Đồng tu Trung Quốc chỉ biết chen lấn lên phía trước, nhất định không chịu nhường ai. Vì vậy khi họ mời tôi về nước, tôi nói các vị có thể học được sự khiêm nhường giống như Singapore thì tôi sẽ trở về. Người nào cũng muốn chen lên phía trước thì giao thông ách tắc, đường sẽ không thông. Tôi nói tôi không phải là không muốn trở về, tôi vô cùng muốn trở về, muốn về mấy mươi năm rồi, nhưng không dám trở về. Vì sao lại không dám? Sự nhiệt tình của các vị tôi rất cảm kích, nhưng nhiệt tình một cách thái quá rồi. Người nào cũng đều tranh trước giành sau để đến gặp tôi, tôi thật sự chịu không nổi. Tạo thành hỗn loạn mất trật tự, dẫn đến vấn đề về công an, vậy thì làm sao được chứ? Nếu giống như các đồng tu ở Cư Sĩ Lâm này, mỗi một người đều biết nhẫn nhường, mọi

người đều mong muốn lùi về sau, không muốn đứng lên phía trước thì tôi đã về từ sớm rồi. Đây là thành tựu đức hạnh chân thật cho chính mình.

Bạn xem Thánh Hiền thể xuất thế gian dạy chúng ta tích đức, tích âm đức. Âm đức là gì? Làm việc tốt không nên để người khác biết. Không nên tạo thành địa vị đặc thù cho chính mình, không nên tạo thành mục tiêu rõ ràng của chính mình. Mọi người nhìn thấy bạn, cung kính bạn, tặng bồng bạn thì những công đức mà bạn tu tích được đều đã được báo hết rồi. Những người lùi về phía sau thì công đức họ tích được vẫn còn. Họ chưa được báo nhưng hậu báo thì không thể nghĩ bàn. Đó mới gọi là công đức chân thật, lợi ích chân thật. Cho nên chúng ta ở tại thế gian, xử sự đối người tiếp vật, tâm phải bình, tâm phải công. Tiếp cận với hết thầy người, việc, vật đều là đại công vô tư, đây mới là thành tựu đức hạnh. Nhất định không thể có lòng thiên vị, sự bất công, cho dù có đại phước báo thì thành tựu đó cũng không phải là chân thật. Đúng như đã nói, họ phát rất nhanh, nhưng họ bại thì cũng rất nhanh. Phạm là có sự bất công, những người tiếp xúc với họ, những người được họ thiên vị, những người đó đều là vì lợi ích mà đến. Có lợi với họ thì họ đến, không có lợi với họ thì họ sẽ quay đầu bỏ đi, quyết không phải bang giao vì đạo nghĩa. Chân thật có đạo nghĩa thì khi bạn thất bại họ vẫn đến chăm lo bạn, vẫn đến thăm viếng bạn. Mọi người đã xem qua Hồng Lôu Mộng. Trong Hồng Lôu Mộng có một người có đạo nghĩa tên là Lưu lão lão (già Lưu). Khi gia đình họ Giả suy vi thất bại, những người thấy sang bắt quàng làm họ trước kia không còn một ai, những kẻ bình thường đến nịnh nọt bợ đỡ hết thầy đều không có, không thấy một ai nữa. Chỉ có già Lưu mang đến một ít quần áo, giảm ăn giảm mặc để mang một ít tiền đến chăm lo cho họ. Đây là gì? Đây là đạo nghĩa. Những người này hiện nay gọi là người không có trình độ văn hóa, không được đi học, ở dưới quê là người chân chất, biết đạo nghĩa. Bà đến Đại Quan Viên để thăm người thân, quyết không phải là kẻ thấy sang bắt quàng làm họ. Vì có một chút quan hệ thân thuộc của bà con xa cho nên bà đến thăm viếng. Chúng ta phải nhận thức rõ ràng, đặc biệt là tương

lai bạn có danh tiếng, có địa vị trong xã hội, được một chút đức cao vọng trọng, bạn phải nên biết những loại người [nịnh bợ] sẽ đến rất nhiều. Nếu tâm của bạn bất bình, bất công thì những người xung quanh này chính là nhân tố gây thất bại cho tương lai của bạn. Chúng ta nhất định phải rõ ràng, nhất định phải hiểu rõ. Bạn thất bại là ở chỗ nào vậy? Thất ở chỗ những người thân cận nhất. Xưa nay trong ngoài nước đều không thể tránh khỏi, chỉ có trí huệ chân thật, chân thật có học vấn thì mới có thể nhìn ra được. Phật nói với chúng ta trong tám khổ có “oán tắng hội” (gặp gỡ kẻ oán ghét). Vì vậy phàm là người rất thân cận, nhất định phải hiểu được “oán tắng hội” mà Phật đã nói, họ đều là oan gia đối đầu, đều đợi cơ hội để đến báo thù. Dùng phương pháp gì để có thể giải trừ được “oán tắng hội” đây. Công chánh, bình đẳng, liêm minh, liêm khiết. Những phẩm chất này có trí huệ, hoàn toàn dùng trí huệ để quan sát, dùng trí huệ để xử lý. Phải đặc biệt đề cao cảnh giác, tức là đối với những người thường xuyên tiếp cận phải đặc biệt đề cao cảnh giác. Người thường xuyên thân cận, chúng ta phải vô tư vô cầu đối với họ thì sự bất công thiên vị của chúng ta sẽ không còn. Dù họ có địa vị cao hơn đi nữa, nhiều hơn, giàu có hơn đi nữa thì chúng ta đối với họ là vô tư vô cầu, tâm bạn mới có thể giữ được bình. Nếu bạn thường xuyên ỷ lại vào sự hộ trì của họ, ỷ lại sự hộ pháp của họ, vậy thì bạn xong rồi. Trước mắt có được một chút lợi, sau cùng vẫn phải chịu thiệt thòi lớn. Ví dụ này rất nhiều. Trong chú giải cũng có nêu ra ví dụ, chúng ta tốt nhất là xem nhiều một chút để biết được sự lợi hại.

Phật Bồ-tát sở dĩ có thể thành tựu đạo nghiệp thì căn bản là do các Ngài vô tư, vô ngã. Kinh Kim Cang nói: “*Vô ngã tướng, vô nhân tướng, vô chúng sanh tướng, vô thọ giả tướng*”. Căn bản để thành tựu đạo nghiệp là ở chỗ này. Trong thế pháp nếu xây dựng đức hạnh, công lao, sự nghiệp bất hủ thì cũng lấy điều này làm nền tảng. Nếu có một mảy may tâm vì chính mình thì thành tựu của bạn không phải là chân thật. Vì sao vậy? Việc này rất dễ lý giải. Tự gạt mình lừa người. Những việc gạt mình lừa

người thì không có chuyện không bị vạch trần. Cho dù bạn cả đời che giấu rất tốt không bị người vạch trần, nhưng sau khi chết vẫn sẽ bị người vạch trần. Sau khi bị người vạch trần rồi thì bạn không đáng một xu. Cho nên công đức, sự nghiệp chân thật là phải dùng tâm chân thành để làm, nhất định không thể dùng tâm hư ngụy. Tâm hư ngụy thì không thể thành đức hạnh thực sự, nhất định không thể thành tựu được công đức chân thật. Cho nên chúng tôi đọc hai câu này, cảm xúc rất sâu. Trong chú giải các vị tự mình xem qua, tự chính mình phản tỉnh. Đặc biệt quan sát tỉ mỉ xã hội hiện thực, những sự tình này đều ở xung quanh chúng ta, không khó phát hiện. Con người bất luận là người thiện hay người ác, chúng ta không thể nào không tiếp xúc. Hãy học Phật Bồ-tát, học Thánh Hiền nhân, đối với người thiện, đối với người ác chúng ta vẫn luôn dùng một tâm chân thành bình đẳng, nhất định không có thiên vị yêu ghét, vậy thì đúng.

Xin mời xem Cảm Ứng Thiên đoạn thứ 112.

“Việt tỉnh việt táo. Khiêu thực khiêu nhân.” (Nhảy qua giếng và lò, nhảy qua thức ăn, nhảy qua người khác).

Những sự việc này thường nhìn thấy trong đời sống hằng ngày. “Việt” là vượt qua, “tỉnh” là giếng. Giếng ngày nay không giống với giếng ngày xưa, giếng hiện nay đa phần đều là giếng nước sâu, dùng bơm điện để bơm nước, đây là giếng của ngày nay, giếng ngày xưa tương đối cạn, chúng ta dùng thùng nước xách lên. Giếng nước là lợi ích cho chúng sanh. Trong dân gian ngày xưa cũng dùng nước ở những giếng này để cúng phụng quỷ Thần, để cúng Phật Bồ-tát. Nói cách khác giếng là thọ dụng của chúng sanh, chúng ta đối với nó phải có tâm tôn trọng, không được

bước qua giếng. Gặp nơi có giếng thì phải đi vòng qua, không được bước qua nó. Bước qua giếng là bất kính.

Bếp lò, bếp lò hiện nay cũng không giống với bếp lò ngày trước. Ngày xưa là dùng củi, dùng rơm cỏ, hiện nay ở Đại Lục có lẽ ở các làng quê có thể còn nhìn thấy. Việc bước qua, nhảy qua bếp lò tương đối ít, nhưng không phải không có. Những bếp lò nhỏ, đích thực là họ cũng bước qua nó, đây đều là bất kính. Chúng ta biết cung kính là tánh đức. Thánh Hiền thế xuất thế gian dạy người đều đem việc này làm thành bài học đầu tiên. Từ đây có thể thấy tính quan trọng của nó. Các vị xem nhà Nho dạy học, các vị mở Lễ Ký ra câu đầu tiên chính là: “Khúc Lễ viết, vô bất kính” (Khúc Lễ nói không được bất kính).

Cho nên học vấn thế xuất thế gian từ đâu mà bắt đầu? Bạn không có tâm cung kính thì cái gì bạn đều không thể thành tựu. Cho nên chúng tôi thường nói đối với người phải cung kính, đối với việc phải cung kính, đối với vật cũng phải cung kính. Đây là đối với sự vật. Con người nếu xem nhẹ tâm cung kính, không những đạo nghiệp không có hi vọng mà sự nghiệp thế gian cũng không thành trò trống gì. Các vị hãy xem phàm là người có thành tựu, không chỉ là người tu hành trong Phật pháp, mà ngay trong thế pháp những người có sự nghiệp, có thành tựu thì đều biết cung kính. Họ có thể kính người, người ta sẽ vì họ mà tận trung, sẽ vì họ mà làm việc có trách nhiệm. Nếu thường mang vẻ mặt tự cao tự đại, đối với cấp dưới đều là mệnh lệnh hà khắc thì phước báo của người này nhất định là không lâu. Vì sao vậy? Khi bạn có quyền thế, mọi người e sợ bạn. Sợ bạn, không thể không phục tùng, vì họ cần kiếm sống. Một khi quyền thế của bạn mà suy thì sẽ không ai đếm xỉa đến bạn nữa. Đặc biệt là trong xã hội hiện nay, đạo nghĩa không còn nữa, đây là tự chuốc lấy thất bại. Sự kết hợp giữa người với người là ân nghĩa. Chúng ta thường nhìn thấy một số người làm việc lớn tiếng, tỏ rõ uy đức, chỉ vào người ta, ra lệnh người ta đi làm việc, chúng tôi nhìn thấy thì biết loại người này là người bạc

phước, không có phước báo. Người có phước báo sâu dày thì không như vậy, việc gì cũng phải tự đi làm, họ tự mình đi làm. Nếu chỉ thị người cấp dưới đi làm thì thái độ cũng vô cùng ôn hòa, hết sức khiêm hư. Trước đây một thế hệ, chúng ta nhìn thấy những trưởng quan (cấp trên) đối với cấp dưới của mình, sau khi viết văn kiện để giao phó xuống, họ sẽ viết là do “huynh” nào đó làm. Đối với thuộc hạ của mình họ gọi là “huynh”. Cha của tôi là nhân viên công vụ, chức vị không cao, khi trưởng quan của ông giao cho ông đi làm một việc gì đều viết là “huynh của tôi”, khách sáo đến như vậy. Thế nên những người [cấp dưới] làm việc sẽ cảm ơn, nhất định sẽ tận trung, làm hết trách nhiệm, làm tốt công việc. Nếu dùng quyền thế ép buộc người thì tâm họ sẽ không phục, làm việc qua loa cho xong chuyện. Xảy ra vấn đề thì bạn chịu trách nhiệm họ không chịu trách nhiệm. Cổ Thánh tiên Hiền dạy người là dạy cái gì? Chính là dạy bạn làm thế nào để xử thế, làm thế nào để đối người. Bạn có thể làm tốt mối quan hệ nhân tế (đối đãi xã giao) thì thế xuất thế pháp đều sẽ thành tựu. Cho nên đối người, đối việc, đối vật không được vô lễ. “*Nhảy qua giếng, nhảy qua bếp lò*” mở rộng ra là đối việc, đối vật không thế nào vô lễ.

“*Nhảy qua thức ăn, nhảy qua người khác*” đây đều là tội. Các vị đã đọc Lễ Ký, người ngày xưa nói lễ, người ngày nay không nói lễ nữa rồi. Tập quán của chúng ta thì ăn cơm là lúc mọi người quây quần, không giống như người phương Tây. Người phương Tây khi ăn cơm là chia mỗi người một phần, cũng có chỗ tốt. Chúng ta thì mọi người cùng nhau ăn. Từng đĩa thức ăn bày ra trên bàn, nếu bạn là người hiểu lễ thì bạn sẽ biết phải gấp thức ăn từ chỗ nào? Phải gấp phần gần mình nhất để ăn. Thức ăn để ở xa mình thì quyết không lấy, đó là lễ tiết. Ăn uống không chọn lựa, chọn lựa thức ăn thì cái gì thích ăn họ sẽ ăn nhiều một chút. Đặc biệt trong một đĩa thức ăn nhất định không được gấp ở giữa trước. Việc này rất không lễ phép, phải gấp phần ở gần mình nhất để ăn. Bạn ngồi bên nào thì gấp thức ăn phía bên đó, nhất định không gấp ở giữa. Những lễ tiết nhỏ nhặt này hiện nay không còn ai nói nữa, cũng không ai biết.

Bước qua người khác là có ý khinh mạn đối với người ta. Trong Phật pháp, hết thấy chúng sanh là bình đẳng. Chư Phật Bồ-tát nhìn hết thấy chúng sanh đều là chư Phật Như Lai. Cho nên những Bồ-tát thượng đẳng thì các Ngài tu hạnh Phổ Hiền. Hạnh Phổ Hiền không có phân biệt chấp trước, hạnh Phổ Hiền chính là hạnh bình đẳng. Bồ-tát Quyền Giáo, Thanh Văn, Duyên Giác cũng tu bình đẳng, nhưng vẫn chưa đạt đến bình đẳng chân thật. Vì sao vậy? Vọng tưởng chưa đoạn thì không thể đạt đến bình đẳng. Khi vọng tưởng đã đoạn tận rồi thì tâm bình đẳng mới hiện tiền. Cho nên hiện nay chúng ta học, vọng tưởng vẫn chưa đoạn nhưng vẫn học, tận hết sức mà học để tiến gần đến bình đẳng. Như vậy thì tốt, không thể không học. Học thì ít nhiều cũng có tiến bộ. Trong câu kinh văn này nói đến bốn sự việc. Tóm lại mà nói chính là chúng ta đã thất kính. Tâm kính, ý kính, đức kính của bạn đã mất rồi, không nên cho rằng đây là sự việc nhỏ. Bất kính nhỏ nhưng tai nạn lớn sẽ đến. Cho nên Thánh Hiền nhân đều thận trọng chú ý từ những chỗ vi tế nhất, từ những chỗ này mà tu.

Xem tiếp đoạn phía sau, đoạn 113:

“Tồn tử đọa thai, hành đả ấn tích.” (Tồn hại con cái, phá thai. Làm nhiều chuyện ám muội). Đây là câu sau cùng trong đoạn lớn này của chúng ta. Đoạn này thuộc về những lỗi lầm trong đời sống gia đình.

“Phá thai” là giết người, không phải giết người khác mà là giết con của chính mình. Con cái là chỗ chí thân nên cái tội này cực nặng. Con người hiện nay luôn xem nhẹ việc này. Oan oan tương báo này không thể tưởng tượng được. Con cái đến nhà bạn đầu thai, trong nhà Phật nói rất rõ ràng, do 4 loại duyên mà đến: báo ân, báo oán, đòi nợ, trả nợ. Nếu chúng là báo ân mà đến, bạn lại giết chúng thì biến thành kẻ thù trong tương lai, chúng sẽ lấy oán mà trả ơn. Nếu vì báo oán mà đến thì cái oán này sẽ càng nặng hơn, họa hại về sau thật không cách nào tưởng tượng được. Nếu

chúng đến để trả nợ mà bạn giết chúng đi thì từ việc đến trả nợ lại kết thành oán thù. Chúng đến để đòi nợ mà bạn giết chúng thì trong oán lại tăng thêm mối thù giết hại. Thật khủng khiếp, hậu quả không thể tưởng tượng. Người thế gian không nhìn thấy được, không hiểu được nhân quả thông ba đời, không biết được những tội nghiệp mà mình nhất thời đã tạo sẽ gây ra hậu họa đời đời kiếp kiếp về sau. Những việc này sao có thể làm chứ?

“*Làm nhiều chuyện ám muội*”. Câu nói này phạm vi bao gồm của nó vô cùng rộng. “Ám muội” nghĩa là gì? Những sự việc mà bạn đã làm đều khiến chính mình không dám nhìn mặt ai. Thế nhưng người học Phật chúng ta biết, người tin Phật biết, có câu nói: “Trên đầu ba thước có thần linh”. Bạn chỉ có thể che giấu người ngu si ở thế gian, người có đức hạnh ở thế gian, người có trí huệ thì bạn không cách nào che giấu họ được, hướng hồ là thiên địa quỷ thần. Dù bạn có che giấu giỏi đến đâu, có thể giữ gìn cả đời này không bị bại lộ, không ai biết, nhưng bạn phải nên biết là bạn không thể nào tránh được sự trừng phạt của ông trời. Kết quả của ác nhân ác báo này bạn không có cách nào trốn tránh được, bạn nhất định phải nhận lấy. Thiện nhân thì được thiện quả, ác nhân thì bị ác báo.

Cho nên Phật dạy người phát lồ sám hối. Phát lồ sám hối là gì? Là tuyệt không che giấu. Làm điều sai trái thì hướng về đại chúng mà sám hối, hướng về đại chúng mà xin lỗi. Cho nên chúng tôi mấy ngày trước nhìn thấy trên báo có đăng bài Đức Giáo Hoàng La Mã công khai sám hối với người trên toàn thế giới. Cầu Thượng Đế ân xá cho những tội lỗi mà các tín đồ Thiên Chúa giáo đã phạm phải, đặc biệt là những lỗi lầm đối với những tôn giáo khác. Đây là việc rất hiếm có. Người xưa từng nói: “Con người chẳng phải là Thánh Hiền, ai mà không có lỗi lầm, có lỗi mà có thể sửa thì chẳng việc thiện nào lớn hơn”. Hành động này của tôn giáo là vô lượng vô biên công đức. Dạy người không sợ phạm sai lầm, chỉ sợ khi phạm sai lầm lại không biết sám hối, không dám sám hối với đại chúng

thì cái lỗi đó mới nặng. Trong tất cả tôn giáo dạy người tu hành, nếu bạn đem chúng quy nạp thành một tổng cương lĩnh thì chính là hai chữ “sám hối”. Là “sám trừ nghiệp chướng” trong “Phổ Hiền thập nguyện”. Sám hối lỗi lầm là bạn có thể nêu rõ với đại chúng, đại chúng trách mắng bạn, vậy thì đã bị báo ứng xong rồi, thường gọi là tội nặng mà báo nhẹ. Nếu làm những việc ác mà che giấu thì cái ác này càng tích càng dày, quả báo trong tương lai không thể nào tưởng tượng được.

Ngược lại, trong phần trước Cảm Ứng Thiên đã dạy chúng ta, tất cả những việc tốt mình làm được thì không nên để người khác biết, phải tích âm đức. Quả báo của âm đức rất dày. Việc tốt nếu đem tuyên dương, để cho người ta biết được, người ta nhìn thấy bạn liền tâng bốc bạn, khen ngợi bạn thì đã báo xong rồi. Người ngu của thế gian mới làm những việc như vậy, mới làm loại sự việc này. Người có trí huệ thì nhất định không có cách làm như vậy. Chúng ta ở Cư Sĩ Lâm, trong số đồng tu của chúng ta có không ít người làm việc tốt. Chân thật làm việc tốt thì nhất định không tuyên dương. Âm thầm mà làm, không ai biết. Nếu bạn muốn tuyên dương cho họ thì họ sẽ không làm nữa. Những người như vậy rất đáng mến, họ đã rõ lý. Vì vậy người chân thật hiểu được đạo lý, người chân thật tu hành thì hết thấy lỗi lầm nhất định sẽ để cho người khác biết. Người khác trách mắng bạn một câu rồi tha thứ, thứ lỗi cho bạn. Vậy thì đã báo hết rồi. Ác báo không nên để đến đời sau. Quả báo thiện thì tốt nhất là không nên để nó báo trong hiện tại. Nên để dành đến đời sau thì tiền đồ của bạn là một mảng quang minh xán lạn. Đây là cách làm của người thông minh. Đoạn này chú giải cũng không ít, do đây mà biết tính nghiêm trọng của lỗi lầm.

Các vị xem hai chữ “ẩn tịch” là “ám muội”, ở đây chú giải là: *“chẳng phải chỉ là một chuyện. Như gian trá, trộm cắp, tà dâm v.v. phạm những gì không thể cho trời biết, chẳng thể nói với người khác thì đều là ám muội”*. Những sự việc này thì quá nhiều rồi. Nói cách khác, đều là những

việc tổn người lợi mình. “Tổn người lợi mình” là chúng tôi tùy thuận theo người thế gian mà nói, không phải là thật. Tổn người nhất định không thể lợi mình, như vậy mới là thật. Tổn người là hại mình, hại chính mình đọa tam đồ, hại chính mình đọa địa ngục. Vậy làm sao có lợi cho mình được chứ? Trước mắt thì được lợi ích gì? Đúng như câu nói “lợi như đầu móng tay”, “ném mật trên lưỡi dao bén”. Đây là ví dụ mà kinh Phật thường nói. Họa hoạn là vô cùng tận. Ai biết chứ? Sự việc này chỉ có Phật biết. Phật từ bi vì chúng ta nói ra, khuyên bảo chúng ta nhất định không thể phạm những lỗi lầm này. Nếu đã lỡ phạm thì phải sám hối, phải sửa đổi. Chưa phạm thì nhất định không thể phạm. Phải biết được tính nghiêm trọng của sự việc này. Hiện tại cho dù lợi ích gì bày ra ở trước mắt đều không thể làm. Phải biết họa hoạn về sau sẽ nặng nề hơn lợi ích trước mắt này gấp nghìn tỷ lần. Vậy sao có thể tham muốn chút lợi ích nhỏ đó được, sao có thể làm những sự việc thiếu đức này, sao có thể làm những ác sự này.

Đoạn này chúng tôi chỉ giảng đến đây thôi. Kể từ đoạn sau trở đi là nói về lỗi lầm bất kính với thiên địa thần minh. Hôm nay thời gian đã hết chúng tôi chỉ giảng đến đây. A Di Đà Phật!